

Uskontokasvatusta Lontoon olympialaisissa

Tapahdumakuvia Lontoon olympialaisista: kiinalaisella sulkapallonpelaajalla näyttävä tatuoitu risti olkapäässään, amerikkalaisella pituushyppääjällä Raamattu repussa, Jamaikan maailman nopein nainen kiittää Jumalaa voitostaan ja brittien Mohamed Farah kumartaa Mekkaan kymppitonnin voittonsa jälkeen.

Maailmalla uskonnosta puhuminen on juuri näin luontevaa. Sitä ei peitellä. Suomalaiset toimittajat sen sijaan kiemurtelevat tuskissaan, kuinka kääntää ulkomaalaisten urheilijoiden Jumala-ylistykset suomeksi. Käännös tuntuukin kummasti lyhyemmältä kuin alkuperäinen - Lost in translation? Voin vain kuvitella, miten kiusallisina samaiset kommentit koetaan monissa kotikatsomoissa. Ei meillä ole tapana näistä asioista puhua. Vaikeaa on myös sietää sitä, jos joku toinen niin tekee. Luontevasti.

Uskontojen merkitys ei ole maailmassa vähenemässä, päinvastoin. Uskontojen ymmärtäminen on kulttuurin ymmärtämistä. Jos uskontoja ja niiden symboliikkaa ei ymmärretä, paljon menee ohi. Siksi tuntuu kummalliselta, että koulujen uskontokasvatusta ollaan vähentämässä. Onko tämä oikea tie? Olisiko hyvä oppia puhumaan ja kuulemaan näistä asioista ilman kiusaantunutta ilmapiiriä? Haluammeko kansalaisia, jotka seuraavissa olympialaisissa kysyvät tietämättömänä: mikä on tuo kirja pituushyppääjän laukussa, miksi tuo mies kumartaa voittonsa jälkeen, miksi kiinalaisurheilijalla on tatuoitu risti olkapäässään?

Panu Partanen
kirkkoherra
Toivakka